

PARAFIALNA RADA DUSZPASTERSKA W EWANGELIZACYJNEJ MISJI PARAFII

UWAGA: Celem tej homilii jest takie przygotowanie parafian do wyborów do Parafialnej Rady Duszpasterskiej, aby zgłosili i wybrali osoby, które będą wspierały proboszcza przede wszystkim w działalności ewangelizacyjnej (duszpasterskiej) – nie tylko radą, ale przede wszystkim konkretnym współdziałaniem. Warto, aby tę homilię wygłosił sam proboszcz.

„Jeśli nie chcesz mojej zguby, krokodyla daj mi luby!”. Tak zwraca się Klara do Papkina w jednym z najbardziej znanych fragmentów *Zemsty* Aleksandra Fredry. Można je potraktować nieco symbolicznie. Chcemy żyć lepiej, mieć więcej, bawić się bardziej. To ma nas zachować od zguby. Tymczasem okazuje się, że właśnie takie życie jest najprostszą drogą do zguby... na dodatek do zguby wiecznej, o czym słyszymy w pierwszym czytaniu i w Ewangelii. Niechybna droga do zguby człowieka jest brak trosk. Jeśli pragniesz czyjegoś upadku, życz mu braku trosk. Jeśli chcesz zgubić jakiegoś człowieka, zorganizuj mu świat, w którym nie będzie musiał się troszczyć o nikogo i o nic. Zorganizuj mu świat, w którym będzie się troszczył tylko i wyłącznie o siebie (zob. K. Pach, *Materiały Homiletyczne*, rok 2021/2022, zeszyt 4, s. 35-36).

Radość, którą przeżywał bogacz, była tylko jego radością – nie dopuszczał do niej nikogo. Troszcząc się o swoje własne dobro niejednokrotnie zapominamy o „Łazarzu”, który wymaga naszej troski. W jego „ciele” można dostrzec parafię, która jest częścią Kościoła – mistycznego Ciała Chrystusa. Zajęci własnymi sprawami, własnym domem, pracą itd. niejednokrotnie zapominamy o jej potrzebach, do czego przecież zobowiązuje nas V przykazanie kościelne, które nakazuje nam: „Troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła”. I nie chodzi tu tylko o jej potrzeby materialne, ale także duchowe. Nie chodzi tylko o to, żeby „dać na tacę”, ale żeby samemu zaangażować się w dzieła, które prowadzi parafia.

Innym sposobem aktualizacji tej przypowieści do naszego życia, może być sytuacja, w której cieszymy się wiarą, czerpiemy z niej korzyści duchowe, ale zapominamy o tych, którzy od tej wiary są daleko – leżą niejako u bram Kościoła. Radość wiary nie przekłada się na działalność ewangelizacyjną wobec tych, których mogłyby nakarmić nawet „okruchy ze stołu” wiary, z której my sami się karmimy.

Obie te sytuacje wzywają nas do czynnego zaangażowania się w życie parafii. Nie tylko poprzez wsparcie materialne, ale także poprzez zaangażowanie swojego czasu i sił w jej działalność. Jedną z takich form jest Parafialna Rada Duszpasterska, do której wybory odbędą się 23 września br. Jej znaczeniu poświęcona jest ta Niedziela Synodalna.

Jak podaje *Statut Parafialnej Rady Duszpasterskiej w Diecezji Tarnowskiej*, jest ona „instytucją, która w szczególny sposób realizuje zadanie współdziałania duchownych i świeckich dla dobra Kościoła” (§1). „Poprzez członkostwo w Radzie wierni wspomagają proboszcza w odpowiedzialności za dzieło ewangelizacji i uświęcania, a trwając w religijnym

posłuszeństwie wobec swoich pasterzy, przyczyniają się do ożywienia istniejących dzieł duszpasterskich i inicjowania nowych” (§2).

Odwołując się do perykopy z Ewangelii można powiedzieć, że zadaniem wszystkich parafian (a szczególnie członków Parafialnej Rady Duszpasterskiej) jest troska o owego „Łazarza” z Ewangelii, którego możemy rozumieć zarówno, jako parafię – mistyczne Ciało Chrystusa – jak i tych, którzy są z daleka od Kościoła. Oczywiście w tym drugim przypadku należy tu uważać na zbyt daleko idącą interpretację, gdyż Łazarz po śmierci został zabrany „na łono Abrahama”. Jednak – z drugiej strony – nie możemy zapominać o przestrodze Jezusa, że „Celnicy i nierządnicę wchodzą przed wami do królestwa niebieskiego” (Mt 21,31).

Wszyscy jesteśmy wezwani do zaangażowania w życie i misję parafii. Przypomina nam o tym św. Jan Paweł II w adhortacji *Christifideles laici* o powołaniu i misji świeckich w Kościele i świecie: „Nowe sytuacje — zarówno w Kościele, jak i w życiu społecznym, ekonomicznym, politycznym i kulturalnym — domagają się dzisiaj ze szczególną siłą zaangażowania świeckich. **Bierność, która zawsze była postawą nie do przyjęcia, dziś bardziej jeszcze staje się winą.** Nikomu nie godzi się trwać w bezczynności” (nr 3). Zaś dokumenty Soboru Watykańskiego II stwierdzają, że: „Parafia dostarcza naocznego przykładu apostołstwa wspólnotowego, gromadząc w jedno wszelkie występujące w jej obrębie różnorakie właściwości ludzkie i wszechpając je w powszechność Kościoła. **Niech świeccy przyzwyczajają się działać w parafii w ścisłej jedności ze swoimi kapłanami, przedstawiać wspólnocie Kościoła problemy własne i świata oraz sprawy dotyczące zbawienia celem wspólnego ich omówienia i rozwiązywania;** współpracować w miarę sił we wszystkich poczynaniach apostołskich i misyjnych swojej kościelnej rodziny (Sobór Watykański II, *Dekret o apostołstwie świeckich* «*Apostolicam actuositatem*», nr 10). Temu właśnie w sposób szczególny służy Parafialna Rada Duszpasterska. Jest ona stałą formą „synodowania” w danej parafii, czyli spotkania się, wzajemnego słuchania i rozeznawania, do jakich działań zaprasza nas Jezus. Kończy się rola Parafialnych Zespołów Synodalnych, ale ich przedłużeniem jest właśnie Parafialna Rada Duszpasterska.

Trzeba jednak pamiętać, że Kościół (a co za tym idzie także i parafia) nie jest instytucją na wzór opieki społecznej nad ubogimi i potrzebującymi, klubem sportowym, albo wspólnotą, której celem jest to, by ludzie zamieszkujący daną miejscowość dobrze się ze sobą czuli. Kościół jest „znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego” (*Lumen gentium*, nr 1). Dlatego podstawowym zadaniem Parafialnej Rady Duszpasterskiej jest wspieranie duszpasterzy w działalności ewangelizacyjnej (jak sama nazwa wskazuje – „duszpasterskiej”), a dopiero potem w działalności charytatywnej, społecznej itp. Dlatego jej członkowie powinni odznaczać się głęboką wiarą i pragnieniem jej krzewienia. Nie możemy mylić Parafialnej Rady Duszpasterskiej z Parafialną Radą Ekonomiczną. W tym miejscu można pokrótce przywołać cele Rady, które znajdziemy w §8 *Statutu*.

Statut Parafialnej Rady Duszpasterskiej w Diecezji Tarnowskiej w następujący sposób opisuje, kto może być członkiem tej rady: „Członkiem Rady może być osoba, która jest praktykującym katolikiem, przyjęła sakrament bierzmowania, odznacza się roztropnością i prawością, jest wolna od kar kościelnych i cieszy się dobrą opinią wśród parafian. Wybrany

kandydat musi wyrazić zgodę na wejście w skład Rady. Kandydat do Rady zgłoszony w ramach procesu wyborczego, musi mieć stałe zamieszkanie w parafii” (§10). Warto więc w tym miejscu zachęcić wiernych do zgłaszania do Rady takich osób, które zaangażują się w działalność ewangelizacyjną (duszpasterską) parafii, a nie tylko w sprawy ekonomiczne, gdyż jest to domena Parafialnej Rady Ekonomicznej.

Warto przypomnieć wiernym, że w skład Rady wchodzi członkowie należący do niej z urzędu, z nominacji proboszcza oraz z wyboru parafian (zob. §9 *Statutu*).

Na koniec warto krok po kroku wytłumaczyć w jaki sposób będzie się dokonywał proces wyboru członków Parafialnej Rady Duszpasterskiej – w jaki sposób i do kiedy można zgłaszać kandydatów; kiedy zostaną opublikowane listy kandydatów; kiedy i w jaki sposób dokona się ich wybór itd.

Kończąc można znowu nawiązać do słowa Bożego ponownie wskazując na potrzebę poszerzania swojego zainteresowania o potrzeby parafii i ludzi, którzy odeszli od Kościoła. To jest coś, do czego wzywa nas Pan Jezus. W tym działaniu potrzebujemy współpracować ze sobą – świeccy wraz z duszpasterzami. Temu sprzyja Parafialna Rada Duszpasterska. Dlatego potraktujmy nadchodzące wybory jako sprawę naprawdę ważną, od której zależy zbawienie nasze i innych ludzi. Warto pamiętać, że – jak mówił Franklina Delano Roosevelt w burzliwych czasach II Wojny Światowej – „Ludzie pracujący razem jako jedna grupa potrafią dokonać rzeczy, których osiągnięcie nie śniło się nikomu z osobna”.

ks. Michał Dąbrówka